

Tiende zondag door het jaar, zondag 7 juni 2015, B cyclus

Genesis 3,9-15
2 Korintiërs 4,13-5,1
Marcus 3,20-35

GENESIS 3,9-15

Eerste lezing uit het boek Genesis

Maar de HEER God riep de mens en vroeg hem:
'Waar ben je?'
Hij antwoordde:
Ik hoorde U in de tuin, en toen werd ik bang omdat ik naakt ben;
daarom heb ik mij verborgen.'
Maar Hij zei: 'Wie heeft je verteld dat je naakt bent?
Heb je soms gegeten van de boom die Ik verboden heb?'
De mens antwoordde:
'De vrouw die U mij als gezellin gegeven hebt,
heeft mij van die boom gegeven, en toen heb ik gegeten.'
Daarop vroeg de HEER God aan de vrouw:
'Hoe heb je dat kunnen doen?'
De vrouw zei: 'De slang heeft mij verleid, en toen heb ik gegeten.'
De*HEER God zei toen tegen de slang:
'Omdat je dit gedaan hebt,
ben je vervloekt, onder alle tamme dieren
en onder alle wilde beesten!
Op je buik zul je kruipen en stof zul je eten,
alle dagen van je leven!
Vijandschap sticht Ik tussen jou en de vrouw,
tussen jouw kroost en het hare.
Het zal jouw kop bedreigen, en jij zijn hiel!'

2 KORINTIËRS 4,13 – 5,1 .

Tweede lezing uit 2 Korintiërs

Broeders en zusters,

Wij bezitten die geest van geloof waarover geschreven staat:
Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken.
Ook wij geloven en daarom spreken wij.
Want wij weten dat Hij die de Heer Jezus heeft opgewekt,
ook ons met Jezus ten leven zal wekken en ons naar zich toe zal voeren,
samen met u.
Want alles gebeurt voor u,
opdat de genade onder steeds meer mensen verbreid raakt
en zij de dankbaarheid doet toenemen,
tot eer van God.
Nee, wij geven de moed niet op.
Al gaan wij ook ten onder naar de uitwendige mens,
de innerlijke mens vernieuwt zich van dag tot dag.

De lichte kwelling van het ogenblik
bezorgt ons een alles overtreffende volheid van eeuwige glorie.
Wij houden het oog niet op het zichtbare maar op het onzichtbare gericht;
want het zichtbare gaat voorbij maar het onzichtbare duurt eeuwig.
Wij weten immers:
als ons aardse huis, een tent, wordt afgebroken,
heeft God voor ons een woning
die niet door mensenhanden is gemaakt,
een eeuwig huis in de hemel.

MARCUS 3,20-35

Lezing uit het evangelie volgens Marcus

Hij ging naar huis.
En weer stroomde de menigte samen,
zodat ze niet eens de gelegenheid kregen om brood te eten.
Zijn familie, die over Hem gehoord had,
ging eropuit om Hem in bedwang te houden;
want ze zeiden dat Hij zichzelf niet was.
Ook de schriftgeleerden die uit Jeruzalem waren gekomen,
zeiden: 'Hij is in de macht van Beëlzebul'
en 'Het is door de opperdemon dat Hij de demonen uitdrijft.'
Hij riep hen bij zich en sprak hen toe met vergelijkingen:
'Hoe kan de satan de satan uitdrijven?
Als een koninkrijk innerlijk verdeeld raakt,
kan dat koninkrijk niet standhouden.
Als een familie innerlijk verdeeld raakt,
kan die familie niet standhouden.
Als de satan tegen zichzelf opstaat en verdeeld raakt,
kan hij niet standhouden, maar is dat zijn einde.
Bovendien kan niemand het huis van een sterke binnendringen
en de inboedel wegghalen,
als hij niet eerst die sterke vastbindt;
pas dan kan hij zijn huis leeghalen.
Ik verzeker u,
alles zal de mensenkinderen vergeven worden,
hun zonden en de lastertaal die ze gesproken hebben.
Maar wie de heilige Geest lastert,
krijgt in eeuwigheid geen vergeving,
maar is schuldig aan een eeuwige zonde.'
Dit omdat ze zeiden: 'Hij is in de macht van een onreine geest.'

Zijn moeder kwam met zijn broers.
Ze bleven buiten staan en lieten Hem roepen.
Om Hem heen zat een menigte,
en ze zeiden tegen Hem:
'Kijk, uw moeder en uw broers en uw zusters daarbuiten zoeken U.'
Hij antwoordde hun: 'Wie zijn mijn moeder en mijn broers?'
Hij liet zijn blik langs de mensen gaan
die in een kring om Hem heen zaten en zei:
'Kijk, hier zijn mijn moeder en mijn broers.'

Want wie de wil doet van God,
die is mijn broer en mijn zuster en mijn moeder.'

- COMMENTAAR -

Jean Bastiaens

Jezus op het tweede gezicht

Als Jezus in onze tijd zou optreden, zouden wij dan niet net zo reageren als zijn verwanten en zeggen: die man is niet bij zijn verstand!? Kijk eens hoe hij leeft: als een vrijbuiters, iemand die eet en drinkt met zondaars, iemand die het gezag ondermijnt, iemand die zich boven de regels stelt, iemand die zich heel wat aanmatigt en bovendien het schone van de straat tot zijn aanhang rekent... Hij stelt armoede boven rijkdom, hij prijst de zondaars en bekritiseert de rechtvaardigen, hij werkt de leiders permanent op de zenuwen! De messias van Israël? Laat me niet lachen!

Maar als Jezus nu eens in Colombia zou optreden, of in Mali, of op de verre plattelandsgebieden van China: misschien zouden de mensen Hem daar wel herkennen. Ze zouden zeggen: die man heeft tenminste lef, en lef is toch Hebreeuws voor 'hart'!? Wij voelen ons door hem erkend, serieus genomen, hij herstelt ons in onze waardigheid. Hij neemt het op voor de kleinen, en durft de machtigen en de rijken in de ogen te kijken. Als we het evangelie van deze zondag lezen, zien we dat Jezus het inderdaad niet onder de markt heeft gehad: noch zijn verwanten – geen Sant in eigen land! – noch de Schriftgeleerden uit de heilige Stad kunnen Hem uitstaan. Hij verzamelt wel veel volk rond zich, maar wat voor een volk! Zijn verwanten vinden dat Jezus het te hoog in zijn bol heeft, terwijl de Schriftgeleerden een hele stap verder gaan: zij erkennen dat Jezus mensen geneest, maar wijten dit aan het feit dat Hij bezeten is door de vorst van de demonen en juist daardoor de demonen weet te bezweren. Het is een slimme redenering, waarmee ze Jezus schaakmat trachten te zetten. Kan Hij zich nog verweren?

Jezus reageert wel degelijk. Hij is niet alleen kwaad, Hij is razend! Wat zijn dat voor mensen die het goede weten voor te stellen als het kwade!? Hoe vertroebeld moet je geest zijn, om genezing en bevrijding van mensen toe te schrijven aan de macht van de boze genius? De woede van Jezus blijkt uit het onverbiddelijke van zijn uitspraak: 'Wie zondigt tegen de heilige Geest, krijgt in eeuwigheid geen vergiffenis.'

We stuiten op de weerstand die het optreden van Jezus heeft opgeroepen. De lezing laat ons aanvoelen hoe moeilijk het soms geweest moet zijn voor Jezus en zijn leerlingen. Bij Johannes horen we Jezus op een gegeven moment tegen zijn leerlingen zeggen: 'Wilt ook gij mij verlaten?' Maar er zijn er, die midden in de sfeer van verdachtmakingen en spot weten: 'Gij hebt woorden van eeuwig leven – tot wie zouden wij anders gaan?'

Jezus roept verzet op. Dat is een gegeven, en het is van alle tijden. Ook bij ons, zijn leerlingen, roept Hij verzet op. Want Hij is ons altijd voor. Als wij denken dat we genoeg hebben gedaan, heeft Hij al een nieuwe stap gedaan. Of we dachten dat we het zo goed deden en zo goed bedoelden – en dan worden we door Hem ontmaskerd.

Wat hebben we nodig om Jezus te leren kennen zoals Hij is? Een tweede oog. Of noem het de noodzaak om opnieuw geboren te worden. Van nature lijken wij mensen eraan gewoon de dingen op het eerste gezicht te bekijken. De werkelijkheid is plat. We worden geboren en we sterven, en daartussen in moeten we er maar iets van zien te maken. Deze mens heet Adam. Hij weet dat het eten van de vrucht zijn ogen heeft geopend: ik ben een naakte mens, en ik schaam me, en verberg me, en probeer me anders voor te doen dan ik ben. Adam moet leven met het besef van de eindigheid van alle dingen, en vooral ook de dubbelzinnigheid van alle dingen, vooral de dubbelzinnigheid van de seksualiteit. Adam weet wel dat hij tekort

schiet, maar hij schuift het van zich af, en wijst naar de vrouw. En Eva wijst naar de slang. De menselijke zelfverdediging heeft nog nooit hoge toppen geschoren!

Paulus zegt: Inderdaad, naar de uitwendige mens gaan wij ten onder! Maar niet als wij verder leren kijken. Niet als wij, aan alle ergernis voorbij, Jezus bij ons in huis ontvangen zoals Zacheüs dat gedaan heeft. Niet als wij, aan onze hoogmoed en opgedraaid zelfbeeld voorbij, Jezus leren zien als iemand die werkelijk geneest en vrede brengt in ons hart. Maar dan moeten wij onze kijk op Jezus vernieuwen. Dan moeten we niet buiten blijven staan – zoals Jezus' verwanten – maar bereid zijn onze vooroordelen los te laten, en binnen te gaan.